

RECULL DE NARRACIONS GUANYADORES

PREMIS PLOMA DE FERRO 2017

CATEGORIES ADULTA I JUVENIL

Ho organitza

Ajuntament de Capdepera

Hi col·laboren

i.e.s. Capdepera

CATEGORIA ADULTA

S'hi presentaren 74 narracions. El jurat va estar format per Salvador Sánchez Sánchez, Joana Abrines Ramírez i Iván Martín Guerrero.

ÍNDEX

TEMPUS FUGIT p. 3-12

Primer premi

Eulàlia Pagès i Morales

Pseudònim: Raimon Turull

ESCÒCIA *IN MEDIA RES* p. 13-20

Segon premi

Bàrbara Llull Oliver

pseudònim: Amanda de les flors marines

JERÓNIMO p. 21-30

Premi local

Gabriel Mir Casanovas

pseudònim: Maria Planas Berg

TEMPUS FUGIT**

Eulàlia Pagès i Morales

Primer premi

Temps era temps, quan encara hi havia rellotges de sorra per mesurar el temps de la vida, i les persones els podien consultar sempre que en tinguessin ganes. Però ningú, llevat dels més atrevits, no en volia saber res, perquè la basarda a la mort sempre ha existit i la gent, en general, prefereix ignorar-la i mirar cap una altra banda.

Malgrat tot, de tant en tant sortia algú, que per diversos motius, volia saber-ho. Com va ser el cas d'un home que s'havia passat tota la vida pencant i un bon dia, poc després d'haver-se jubilat, es va trobar malament. No havia estat mai malalt però aquella malura anava in crescendo i es va començar a preocupar. S'imaginava el pitjor i fent el cor fort va prendre la decisió de visitar el seu rellotge de sorra. La gent li aconsellava que no ho fes, que seria pitjor, però ell, tossut com era, no es va deixar persuadir, volia saber la veritat i se'n va anar a l'edifici on es trobaven aquells peculiars fòtils.

Li va costar trobar-lo, perquè —com sol passar—, els monuments d'aquell tipus sempre es troben en barris apartats i en racons estranys i poc transitats, molt difícil arribar-hi per casualitat. Finalment, amb l'ajuda d'un carrerer va trobar el lloc en un carreró apartat i amagat de les vies principals.

* Les il·lustracions contingudes en aquesta narració han estat elaborades per la seva autora.

Era un edifici d'aspecte molt antic, sobri i elegant, de pedra i d'una solemnitat continguda, que recordava els temples de l'antiguitat greco-romana, amb la diferència que en comptes de ser policromat, les pedres eren de dos tons, blanc i negre que s'anaven alternant.

Va entrar al vestíbul i, igual que a l'exterior, l'interior també era dels mateixos dos colors, auster i amb un terra escacat de rajola hidràulica. Era una gran sala, immensa, pràcticament buida i d'un silenci colpidor, només pertorbat pel tic-tac d'un rellotge que ressonava entre aquelles parets i les reverberacions que produïen les seves passes.

Es va dirigir cap al conserge, que era just a l'altra banda del saló. A la paret hi havia penjat el rellotge, antic i d'agulles, d'aquells que cal donar-los corda perquè funcionin. Mentrestant, el conserge llegia de manera impertorbable la premsa i lluià una jaqueta de quadres que feia conjunt amb el terra. L'home que acabava d'entrar va fer acte de presència pertorbant la calma d'aquell que estava assegut darrere el taulell, que tot seguit va deixar el diari i se'l mirà per sobre les ulleres, gest molt típic entre els porters quan són destorbats en la seva lectura del diari.

Sense immutar-se li va demanar els noms i la data de naixement, que va apuntar en un bloc de notes. Tot seguit se'n va anar a unes prestatgeries del darrere i un gat negre va sortir de sobte de sota la taula, provocant un petit ensurt a l'home que acabava d'entrar.

El porter en tragué un llibre que va obrir per buscar el nom que havia apuntat feia uns segons.

—A veure, aquí ho tenim.

Va anotar la referència d'on es trobava el seu rellotge.

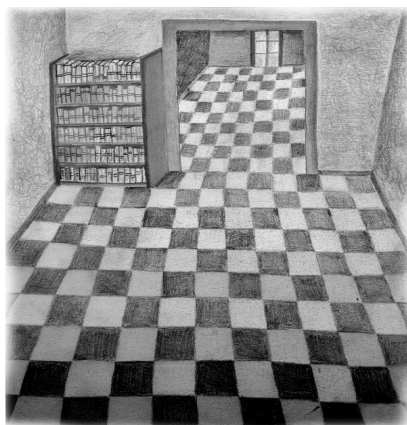
—Si fa el favor de seguir-me el portaré al lloc on està ubicat perquè el pugui consultar.

—El camí és una mica llarg i tortuós. L'avisó amb antelació perquè no se li faci angoixant.

—I això vol dir que trigarem gaire?

—Miri, segons les seves dades, prepari's per a una bona passejada.

Es van endinsar per uns passadissos i van travessar habitacions totes plenes de rellotges de sorra amb la seva etiqueta corresponent. En altres sales només hi havia llibres. Van pujar i baixar escales, cap a la dreta, a l'esquerra, giragonses cap a un cantó i cap a l'altre, amb moltes estances de diferents mides que passaven de llarg.

De tant en tant, es creuaven amb el gat negre que els seguia un tros, i després desapareixia de la vista, però en sentien els miols que ressonaven entre aquelles parets, i al cap d'uns segons tornava a aparèixer al seu davant; semblava que coneixia molt bé aquell edifici.

Mentre avançaven a través d'aquell envitricoll de cambres, el porter anava apuntant

en un quadern de notes totes les galeries, pisos, passadissos, llocs que travessaven i escales que pujaven o baixaven. Anava fent un petit mapa de les zones que anaven passant.

Al cap d'una estona de caminar, l'home no es va poder aguantar i li va preguntar perquè en alguns llocs hi havia tants llibres, no entenia el sentit d'una biblioteca en un indret com aquell.

—Tot són biografies de gent. És on hi ha escrit l'historial o el curriculum vitae de cadascú.

—També hi ha el meu llibre biogràfic?

—Oi tant que hi és! Tothom en té un, per molt modesta que sigui la seva biografia.

—Doncs m'agradaria consultar-lo, per curiositat.

—Ara no toca. Més val que vagi a fer el que ha vingut a fer, abans no sigui massa tard —digué en un to eixut.

Quan van arribar al lloc, abans de mostrar-li el rellotge de sorra, li va entregar la fulla on havia anotat tota la ruta que havien seguit.

—I això per què m'ho dona?

—Miri, aquí ve poquíssima gent a visitar-nos, cada vegada menys, comparat amb les visites que rebíem abans. Però una cosa que hem pogut constatar al llarg del temps de l'existència d'aquesta institució és que el comportament de la gent és molt semblant un cop han fet una ullada al rellotge.

—Què vol dir amb això?

—Amb això vull dir que té molts números de sortir disparat, directe cap a la

biblioteca a consultar el manual d'ús dels rellotges de sorra.

—No en sabia res, d'això. I per què no hi és, aquí, el manual d'ús?

—Aquí no en guardem cap, perquè aquest lloc fa més aviat la funció de magatzem de rellotges, malgrat els llibres de biografies que hem anat trobant en algunes de les estances.

—I on se suposa que es troba la biblioteca?

—Al darrere hi ha l'adreça i la secció on ha d'anar per a la consulta, amb un mapa i la ruta que ha de seguir. No té pèrdua, està molt aprop d'aquí.

Li mostrà el paper amb la ruta, darrere hi havia un mapa de la zona amb una línia que marcava el camí a seguir, des d'on es trobaven fins a la biblioteca.

—La reacció és sempre la mateixa, perquè la gent sempre ens visita massa tard, quan ja els queda poca corda.

—Però si encara no m'ha mostrat el rellotge!

—Ja ho sé, però el que li dic és molt important i, per la nostra experiència, sempre és millor ara que després. No perdi el paper, perquè segurament el necessitarà, per quan torni, així m'estalvio d'acompanyar-lo una altra vegada. Bé, si encara hi és a temps. «I així pot continuar llegint el diari i pentinant el gat. Treballa poc i a sobre encara vol treballar menys», va pensar sense gosar dir-ho en veu alta. Finalment van entrar en una saleta i en va treure un petit rellotge de sorra que cabia al palmell de la mà, mentre li explicava el funcionament.

—Per si no sap com funcionen, la vida dura mentre hi ha sorra al bulb rodó de dalt. Aquí el té.

Es va esglaiar quan va veure la poca sorra que hi havia en el receptacle de dalt. Espantat, va sortir disparat, corrent a contrarellotge cap a la biblioteca on hi havia el manual d'ús. Ni tan sols va preguntar pel temps que li quedava. «Un altre que si no fa la carrera de la seva vida no hi serà a temps».

Va arribar a la secció on es trobava el manual, amb un pam de llengua i la cara desencaixada. Va assaltar les prestatgeries i va engrapar el que va creure que podia ser el manual, era l'únic llibre que hi havia en aquella secció. Llegint quasi en diagonal va mig entendre que en moments de dubtes, reclamacions, incerteses i altres necessitats, una solució d'emergència consistia en posar el rellotge en horitzontal i automàticament el temps s'aturava i s'entrava al no-temps, una nova dimensió de l'espai-temps que només afectava a l'interessat. El no-temps era, salvant les distàncies i per entendre'ns, com la situació del gat de Schrödinger, que està viu i mort a la vegada.

S'ho va llegir d'una revolada i tot seguit va sortir com un llamp, directe un altre cop cap a la casa dels rellotges. Va fer l'últim gran esprint de la seva vida i va arribar a temps de tombar el rellotge just quan els últims granets de sorra estaven a punt de caure. S'havia salvat *in extremis* i això el va dur a un estat d'eufòria que mai en sa vida havia experimentat, notava com la vida li circulava un altre cop per les venes. Va tornar al vestíbul fent saltirons d'alegria. El porter l'esperava darrere el taulell amanyagant el gat.

—Molt agraït.

—De res —digué el bidell.

—M'he salvat pels pèls. He corregut com un gos llebrer, però finalment ha valgut la pena. Ara sóc un home que ha renascut.

—Doncs felicitats i gaudeixi d'aquesta pròrroga. No tothom hi és a temps.

Es van acomiadar i l'home va sortir al carrer trepitjant fort.

«Tornarà d'aquí a uns cinquanta anys. Al final tots s'acaben avorrint de la vida eterna», es digué el conserge, però anava ben errat, hi va tornar al cap de tres dies només per consultar la seva biografia. Un llibre que va començar a llegir amb avidesa i va deixar a mitges, perquè se li va fer insuportable de tan avorrit com era llegir el seu historial. Va ser llavors quan es va adonar que tot el que havia viscut fins ara havia estat gris i mediocre, tant en la feina com en el lleure, però sobretot en la seva vida sentimental.

Quan va deixar l'edifici, aquell home va decidir fer tot allò que sempre havia volgut fer i no havia pogut perquè treballava. Jubilat com estava, i amb tot el temps del món, es va passar llargues temporades anant amunt i avall, aprofundint en tots els coneixements i sabers de la humanitat i visitant tot tipus de bordells. Havia estat tan absort fent coses i aprenent que sense adonar-se havien passat ben bé cinquanta mil anys, prou temps per esdevenir un savi saberut i un expert en les arts del llit. Mentre tot havia canviat al seu voltant, ell seguia immutable i el seu temps particular s'havia paralitzat, immòbil i congelat en l'atemporalitat del no-temps.

Tenia la vida solucionada i res no l'afectava, però després de tants anys s'havia afartat de tot, perquè per a ell l'existència ja no tenia secrets ni sorpreses. Sempre era una repetició dels mateixos cicles que se succeïen un darrere l'altre amb infinites variants, però que en essència sempre es corresponien als mateixos patrons de comportament col·lectiu; malgrat que les coses no passen mai exactament igual dues vegades, es podria dir que tot se li feia monòtonament previsible. Això va provocar que l'ensopiment l'anés envaint per dins, l'apatia no parava de créixer i començava a tenir problemes existencials provocats per un avorriments mortal, o més aviat immortal.

Ja no se sentia d'aquell món i un bon dia, cansat de tanta melangia, va decidir que posaria fi a la seva existència. Però esclar, a causa de les ironies que a vegades ens

reserva el destí, quan va tornar a la casa dels rellotges de sorra, l'edifici ja no existia. Es va trobar palplantat com un estaquirot davant un parc rodejat de pisos, sense saber què fer i amb cara de «No em puc creure que això sigui cert». El barri antic que ell havia conegut feia molt de temps que havia quedat arrasat per les nombroses martingales especulatives que havien flagel·lat la ciutat, el país i pràcticament el món sencer.

La seva desesperació va ser total, però com que no es podia morir no va tenir més remei que emprendre una recerca per tot el planeta en busca del seu rellotge de sorra. Va remoure cel i terra, va regirar biblioteques, hemeroteques, arxius, museus, magatzems i tot el que fes falta, per si trobava alguna pista, indici, rastre o el que fos que el portés al lloc adequat. Però no va trobar res de res, ni tan sols no va poder esbrinar què havia passat amb l'edifici del rebost-magatzem. Havien succeït tantes coses que ja no quedaven arxius de la seva època, i qualsevol rastre dels fets del passat havia quedat esborrat. Tot allò que conservava com a record dels seus primers mil anys d'existència, havia esdevingut mitologia per a la gent d'aquell moment.

Mentrestant, els esdeveniments no s'aturaven i engendraven nous cicles històrics d'una manera inexorable. Tot era un canvi permanent de llengües, religions, cultura i tot tipus de creacions humanes. Països i grans civilitzacions col·lapsaven i eren substituïdes per altres, guerres i conflictes, catàstrofes naturals i desastres ecològics que s'alternaven amb una certa calma i regeneració de la natura per després decaure una altra vegada.

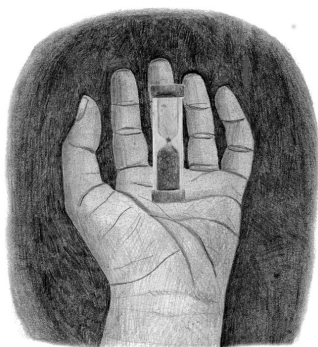
Els anys i els segles anaven passant i la vida a la Terra va desaparèixer del tot quan el Sol, al final dels seus dies, es va expandir i es va menjar l'espai dels planetes per després convertir-se en una nana blanca. Tanmateix, l'evolució del sistema solar no l'afectava i ell seguia allà, sense immutar-se, en una solitud desoladora. Es va haver de resignar a que l'univers sencer acabés tot el seu cicle del Big bang, la gran explosió

inicial, i comencés a replegar-se.

La teoria del Big rip o la gran estripada finalment no es va produir, malgrat que els científics havien observat que el cosmos se separava cada cop més i, segons ells, les galàxies acabarien espargides per tot l'espai infinit i sense retorn al punt d'origen.

Doncs allò no va passar, i les galàxies van tornar al punt inicial d'on havien sortit. Perquè les línies rectes no existeixen a la naturalesa i quan el moviment és circular o el·líptic, per molt gran que sigui, més tard o més d'hora sempre s'acaba tornant al punt de partida. I així va succeir. Després del Big bang, es va produir el Big crunch, la gran implosió (teoria anterior del Big rip). Quan el cosmos va arribar al punt de màxima expansió i allunyament, llavors es va anar arreplegant i contraient perquè la matèria s'entaforés, una altra volta, en el mínim d'espai possible.

Al final dels temps només hi quedaven ell i l'univers, que s'havia encongit tant que tenia la mida d'una pilota de tennis i li cabia a la palma de la mà. En aquell moment li va venir un atac de ràbia furibunda i sense pensar-s'ho dues vegades el va esclafar amb els palmells de les dues mans, com si fos un mosquit. Estava rabiós amb el món i tot el cosmos sencer, per tots els milions d'anys que va haver de passar sol i avorrit com una ostra, una condemna a l'ostracisme. Però a l'instant es va adonar que alguna cosa se li clavava entre els dos palmells i quan va retirar la mà de dalt: Oh! Sorpresa! Dins l'univers esclafat hi havia el seu petit rellotge de sorra que durant tant de temps havia cercat en va. El va agafar entre els dits i se'l va mirar amb cara d'incrèdul.

Sense tenir temps de reaccionar, l'home va desaparèixer en un plof! just en el moment que van caure els darrers granets de sorra.

Raimon Turull

ESCÒCIA *IN MEDIA RES*

Bàrbara Llull Oliver

Segon premi

Fumes i mires enfora. És Escòcia. És una terra que es desferma i es xapa dins el basalt negre. A dins d'aquestes esquerdes hi circulen rius que voltegen valls gratades per glaceres; construïts a una altra escala, a una altra era, en un temps més vell que tu i que jo.

I mentre pens en Escòcia, no és que faci boira, és que tu —Aina Maria— fas fum espès perquè t'has encès un altre cigarret.

—Què hi feim, aquí? —et gires cap a mi i m'ho demanes, però crec que és simplement una pregunta retòrica. En sols fer moltes d'aquestes; ets així.

No sé què contestar. Bé, tampoc volies una resposta. De totes maneres et podria respondre que som a Escòcia, en una platja d'arena blanca. Que hi som tu, jo i una parella bovina. També que és març i que ara mateix és el present *in media res*, on tant t'agrada viure. L'ara més ara, on tot és sòlid i present i, baldament, també l'instant on tot ràpidament es caduca i es crema, com ho fa el paper i el tabac del teu Marlboro amb cada una de les teves xuclades.

Després d'haver-me demanat què feim aquí, et quedes mirant-me, travessant-me amb els teus ulls, que són de color verd, que són marrons, que són tristos com aquesta herba que ens encoixina davall els peus i que estora tota aquesta terra antiga.

Baix el cap, perquè no fa falta contestar; perquè sé que des del primer dia em llegeixes el pensament. Record que em vares dir que tenia els silencis escrits, clavats amb xinxetes a l'occipital —som transparent per a tu.

A davall l'herba on mir, perquè ara no vull que m'inspeccionis més, hi ha un sòl negre, orgànic —com tu i com jo—. Mentre pens això, grat el terra, m'embrut el davall de les ungles i, encara que ara no t'observ, sé que t'has girat a ensumar la mar que puja per aquest braç d'aigua. També sé que et descol·loques aquell bri de cabells que mai no ha estat on tocava.

Amb el mocador pel cap —i ara sí que et mir— pareixes na Thelma o na Louise. O totes dues.

Anys abans, a la meva consulta, esperaves a la sala d'espera i no duies cap mocador pel cap amb estampats d'elefants verds. Tampoc ulleres de sol.

—Aina Maria? —vaig cridar enmig de la sala.

—Aina —em corregires a mi i als dos rínxols que ja en aquell temps duies mal col·locats.

Tu i ta mare entràreu i seguéreu a les cadires del meu despatx. Vaig notar de tot d'una com t'havien agradat les parets folrades de fusta i el terra de parquet de roure.

—Puc fumar? —demanares i ja el tenies a la boca.

Et vaig contestar que no hi havia cap problema, que allà hi era permès. També record com retenies el fum als pulmons i l'amollaves a poc a poc en un intent, crec, de desafiar-me.

Vares dibuixar com una serp de fum que s'enfilava per l'estret feix de sol a dues cortines mal tancades. Crec recordar, també, que per un instant de temps, tots tres —tu, jo i ta mare— observàrem l'espectacle d'aquells minúsculs fils suspesos damunt la claror de l'horabaixa; baixa, hivernal i travessada, en aquell instant, pel teu fum.

—Doctor, crec que hauríeu de fer dissabte —em renyares després d'una calada. Certament, hi havia un poc de pols.

Ta mare va fer una mica de rialla. Estava tensa, perquè era una dona feta a l'antiga. Podríem dir que d'un altre temps, quan el món era més normal i la vida més senzilla, quan la humanitat era gent que feia i desfeia el mateix camí per anar a comprar el pa.

Malauradament el món havia canviat de mida i, de gran que s'havia fet, havia acabat esqueixant-se. D'una estreta d'aquelles se n'havia duit, també, la miqueta de coneixement d'aquella filla. Per aquest motiu, elles dues eren a la consulta aquell dia de febrer. D'això ara ja feia més de 4 anys.

—Ta mare diu que escrius? —crec que va ser la primera pregunta que et vaig fer.

Sa mare m'havia duit la setmana anterior a aquella visita una llibreta plena de poemes. Em va dir que sa filla li havia donat permís. Eren estranys, alguns d'ells eren com deliris inconnexos que s'agrupaven en versos sense sentit aparent. Però, és clar, xerràvem de poesia.

—Ma mare pensa que estic barrinada des cap —em contestares i era el teu to sec. El teu to d'Aina —na Maria era tot el contrari.

Et vaig llegir un dels poemes que no havia entès, probablement, perquè en aquell temps pensava que eren un complet desbarat:

«1 paquet tou de bimbo, pegaré dues cullerades a aquest guacamole Hacendado. Natillas Danone pes papà i per a sa mamà col, que fa pets davant sa pica... Xiclets abans de pagar i un kinder per jo quan era petita. Me'n record que sempre deies: "Demà"; "I pus!" Demà? I una merda!! Ara que som gran pagaré jo i amb Visa!».

—És tan guapo quan vas a comprar al Mercadona —digueres.

—Sa veritat és que sí —vaig contestar. Aleshores vaig entendre el poema i supòs que, també, altres coses de la teva malaltia.

Ho vaig escriure a la historia clínica. I degué ser en aquell moment, o potser més tard, quan m'acusares de covard. Record que em recriminares d'escriure amb llapis. Deies que si creia que estava barrinada ho havia d'apuntar amb boli i fort; sense por!

—Aina Maria! Aina Maria... —ta mare repetia fluixet i capejava perquè t'estimava i et tenia por quan et posaves així.

—Que ho apunti! Que ho apunti! Me toca un peu i es pèls de sa cotorra!

—Jesuset meu, no me facis empegueir! —i se n'avergonyia, de la seva filla, a pesar que l'estimava més que si fos condreta. I era un passar pena constant que la feia més mamà que les mares normals que la miraven de reüll: a plaça, a missa, darrere les persianes.

—Ja atur! —exclamares, i record que vares callar mentre apagaves i refregaves de manera brusquera la llosca al cendrer.

A ta mare ara sé que l'escoltaves de vegades perquè era pacient i bona al·lota amb tu i perquè, com un dia em vares confessar, feia olor de placenta parida d'animal salvatge; allò et donava coratge i confiança.

Ara que ma mare també és morta entenc el que volies dir. Però en aquelles primeres cites de metge-pacient, jo volia saber què et passava i no si tenies raó o no. Potser perquè sóc un bon professional i potser, per aquest mateix motiu, vaig voler indagar en aquella primera visita dins el teu subconscient; per poder arribar, d'aquesta manera, a un bon diagnòstic.

—Somies? —vaig continuar mentre tu encenies un altre Marlboro.

—Sí, clar —respongueres mentre grataves la fusta i n'inspeccionaves les vetes.

—Què somies?

—Idò... quan no me puc dormir somii que tenc set i que es llençols són plens de pol·len verd fluorescent de pins. Això sempre anima sa processionària a conquerir un bocí des meu llit per niar damunt des meus cabells. Saps? Com aquestes bosses blanques que fan. Com teranyines embullades... Després record que anit vaig sopar de pizza i que ara per ara és encara març...

—I quan dorms? —et vaig interrompre. M'interessava saber la diferència.

—Quan m'adorm... Quan m'adorm és perquè m'ha fuit es mal. Me'l treuen perquè me desossen com un pollastre i tota jo som un tendrum, una molla de carn toveta i calenta. Tothom me vol mossegar, però no fa falta perquè tenc textura de coca de cuarto... —i continuaves, ja amb els ulls més perduts, ja més fuita—. Aleshores me sent

com el bon Jesuset, un Messies i tothom combrega de jo i jo habit en tots, esclafada a dalt del paladar sóc comunió.

—Només te passa quan dorms? —vaig demanar-te. Era important aquell detall.

—Sí, encara que és estrany. Som tan diferents de quan dormim. No ho trobes?

Vaig escriure quatre notes més a la història clínica i quan t'incorporares per mirar i xafardejar el que escrivia em digueres que tenia una lletra lletja, inclinada i il·legible. I en tornar-te a recolzar a la cadira me mirares fixament per dir-me que, en canvi, tenia els silencis escrits amb lletra rodona de nina poma.

—Una vegada vaig estar a Escòcia —m'amollares, just quan ja acabava d'apuntar.

Ta mare em va fer senyes que no era cert. Aleshores li vaig demanar que esperàs a fora de la consulta, que més tard l'avisaríem. Se'n va anar amb la bossa davall l'aixella i les sabates negres de tacó perseguida pel teu fum expirat, espès i desfilant-se en direcció cap a la porta. Encara que pareixia ser ella qui es desfeia en fum, en culpa, en impotència...

—Te va agradar? —et vaig demanar quan ja vàrem ser tot sols.

—Sí, és un bon lloc per meditar i reflexionar... Per cert, tu també hi eres.

—Sí? —allò, en aquell moment, em va resultar curiós.

—Sí. Vaig llegir-te en el clotell els teus silencis. Estaven clavats amb xinxetes a l'occipital, eren molt dolços. Has d'estar tranquil, no els contaré a ningú.

—Què deien?

—Pensaves que Escòcia era una terra primitiva plena de mamuts. T'imaginaves que senties es renou de ses glaceres esclafant ses roques i fent aquelles valls tan

profundes i rodones. També volies destriar es gris des cel, des gris de la mar. Tanmateix era un tot-u. Com jo: Aina, Maria; Aina Maria.

—I què hi fèiem, allà? —et vaig demanar.

Ara ja he tornat de recordar el passat. Ara ja torn a ser al present més present. Al present d'Escòcia, al meu present d'ungles brutes, al teu present de nina que ensuma la mar.

És ara també quan dius que te'n vas cap a la platja a xerrar amb les copinyes. Rius perquè saps que no és un deliri, només una manera de xerrar. Te les posaràs a l'orella i escoltaràs el que t'han de dir; encara que, avui, també sé que només és un dir.

Aquí són més grans. A Mallorca només els peus de cabrit eren sensats, les orelles de mar eren molt guapes, però només feien que escoltar-se, deies; per això et vàrem haver d'ingressar. Aquell vespre quan et vàrem trobar, desvariaves mentre m'ensenyaves les pedres de Santa Llúcia que duies a butxaques plenes.

Ningú ja en trobava i tu... com ho fas, que sempre trobes, que sempre saps? i estàs —diguem-ho clar— com una regadora. De vegades crec que només tu sents aquella reverberació d'òrgan de catedral que, per collons, ho ha d'envoltar tot.

Avui ets més Maria, més educada, també més trista. Estabilitzada, sí; però fins quan. En tornar de banyar-te els peus en aquesta aigua gelada, et trobaràs amb aquelles dues vaques peludes marrons; sí, les del serrell que et fan tanta gràcia. Tu no vols tenir aquesta mirada bovina, emperò, tan plena de no-res, infinita i buida alhora. Els medicaments t'ennigulen, t'entabanen. Dius que no pots pensar amb claredat perquè les paraules s'amaguen i els pensaments són una boira inconsistent. Jo et vull convèncer que aquests seran diferents, però què sé jo, només som un metge psiquiatre de merda.

Tanmateix, no podem viure amb tanta angoixa darrere tu, m'entens? T'ho dic a través d'una closca de musclo, perquè jo a tu també t'entenc i t'escolt.

—Me sents?

Amanda de les flors marines

JERÓNIMO

Gabriel Mir Casanovas

Premi local

—Jerónimo! Jerónimooo!

Hauria pogut ser el crit feréstec i punyent, esfereïdor —si voleu— d'un individu d'esquenes amples i cara pintada, endurit a la batalla i assecat pel sol damunt les pedres. Però, en realitat, la veu era més aguda, desprenent incertesa, dubte i cert temor.

Aquelles roques havien repetit el nom moltes vegades, algunes sortit de la gola del propi Jerónimo, un indi molt jove que liderava la seva pròpia tribu mentre jugaven atacant els casaques blaves o amagant-se d'ells per emboscar-los, però d'altres també pronunciat per veus femenines: les amigues, la germana o la seva mare. I també, rarament, la de la seva esposa.

Era un nom que el Montnegre havia sentit sovint, anys enrere, en acollir els jocs innocents d'aquella tropa, massa salvatges a ulls dels qui volien imposar-los una manera de fer massa urbanitzada en relació amb els seus costums, rurals i naturals.

Llavors, per a aquelles persones en edat de créixer, el Montnegre era *Black Mountain*, la terra sagrada d'una tribu de petits indis que corrien entre els boscos saltant de roca en roca com si els hi anés la vida. De fet sí, els hi anava la vida, perquè els jocs

acabarien sent l'essència del seu futur: d'aquella alegria infantil se'n desprendrien els fruits més secs o més sucosos, dolços o agres, que els acabarien marcant. Començaven els jocs trobant-se al paller de Cal Pinxo, una masia que havia vist molta història i escoltat massa històries. D'allà corrien muntanya amunt, un dia per corriols, un altre seguint el rierol a contracorrent per tal de despistar el setè de cavalleria, els dolents que, suposadament, sempre els perseguien i als quals gairebé sempre aconseguien derrotar. Enfilats als arbres del voltant de les cases, es dedicaven a espigar en silenci els moviments dels adults convertits en enemics per espai d'unes hores. De tant en tant, feien un atac sorpresa capturant un botí de pomes o d'altres peces de fruita més sucoses. També menjaven fruits del bosc: móres, pinyons o figues, quan simulaven expedicions lluny del seu campament.

—Jeroni! Jeroni! No veus que no és moment de jugar?

La mateixa veu cercava l'eco dels cingles. Amb una tonalitat diferent, com de cansament, el crit s'assemblava més al de la seva sogra, quan deia «*Jeroni, a dinar!*». En funció del moment del joc i del rau-rau que tinguessin a la panxa, els indis es deixaven convèncer fumant la pipa de la pau amb els casaques blaves; la tribu es disgregava i cadascú, presoner de la pròpia fam, tornava a casa seva.

Després de dinar, si les tasques obligatòries ho permetien, tornaven a trobar-se per fugir del setè de cavalleria o per fer-los atacs inesperats. Quan el podien llegir, copiaven les aventures d'un còmic del moment, d'aquells de vinyetes dibuixades amb tinta negra impresa damunt d'un paper marronós, bast, però tot un autèntic tresor que rarament queia a les seves mans: *La muntanya sagrada dels Sioux*, un còmic que acabava ben brut de tantes urpes com el fullejaven.

—Jeroni, Jeroniet, et trobaré; prou que ho saps que et trobaré!

La por per les experiències viscudes insuflà condescendència a les paraules d'aquella dona, però no com aquella altra vegada quan els anys de la guerra de debò portaren la gent a fer l'indi amb armes de foc autèntiques. Llavors en Jeroni ja tenia 16 anys i n'havia de prendre part, una decisió que no volia assumir. Per a ell, la guerra tan sols era un joc infantil que mai no havia de fer-se real i ella prou que ho sabia. Enamorada com estava d'aquell tros de pa socarrimat com ella, decidí acceptar el risc d'amagar-lo, fent com que se n'havia anat al front quan, en realitat, era a menys d'una hora de casa.

—No has de tornar a cridar d'aquesta manera!

Li aparegué per l'esquena cobrint-li la boca suaument amb una mà mentre amb l'altre braç l'agafà per sota dels pits, fort sense estrènyer, abraonant tots dos braços d'ella.

—Si crides així et poden sentir i ens descobriran —li xiuxiuejà a cau d'orella mentre afluixava la mà esquerra i l'alliberava.

—I com vols que et trobi, sinó?

—Xiula com un ocell, com fèiem quan ens amagàvem als arbres, i jo et respondré igual, si tot va bé. Si veig que hi ha perill faré un senyal diferent.

Ella mai no va tornar a cridar d'aquella manera, perquè no va fer falta. L'amagatall era prou difícil de localitzar. Només algú que hagués corregut cada pam de *Black Mountain*, si havia estat molt perspicaç, el podia trobar. Ni els pares ni els padrins en tenien coneixement i no havien sentit mai cap llegenda de bandolers establerts a la zona.

Després de deixar-la anar la mirà fermament als ulls abans d'agafar-li la mà. Remuntaren un talús de pedres i, en ser al costat de la paret del cingle, ell apartà les branques superiors d'una alzina que naixia uns metres més avall. Entre la paret vertical i les branques apareixia un graó de roca de prop de mig metre d'amplària i sis de llarg, per

on es podia caminar amb prou seguretat perquè les branques de l'arbre feien de barana de protecció. Aquell corredor aeri no arribava al salt d'aigua que alimentava el gorg situat una vintena de metres més avall, de manera que resultava impossible de veure per ningú que hi fos allà baix si no era talant les alzines que l'amagaven, i s'havia de tenir el cap molt malament per anar a tallar aquells arbres quan n'hi havia milers de molt més fàcil accés.

En Jeroni duia la Montserrat agafada de la mà, amb l'esquena arrambada a la paret i mirant-li els peus, preparat per agafar-la fort si li relliscaven. Ell ja havia fet el camí centenars de vegades des que el va descobrir anys enrere, però era un secret ben guardat que no havia mostrat encara a ningú. En aquell moment, la Montserrat era al punt de saber perquè en Jeroni sempre era el darrer en aparèixer quan jugaven a fet i amagar o a perseguir-se pel bosc; mai no l'havia trobat cap dels seus amics.

En arribar on acabava el graó de roca ell desaparegué engolit per la pedra de la paret i a continuació hi anà ella, quedant bocabadada. Es trobaven dins d'un espai més o menys cilíndric, com un got de roca d'uns quatre metres de diàmetre, amb un gorg d'una aigua cristal·lina que baixava per la paret, i una superfície plana de pedra on s'hi podia estar estirat o assegut. A la banda diametralment oposada a l'aigua hi havia una balma que donava bon aixopluc, i es veien traces que algú havia fet foc. D'allà dalt estant, es dominava el terreny a molts quilòmetres i, a través de les branques de l'alzina, hom controlava qui arribés pel camí i tot el voltant del gorg alimentat pel salt d'aigua. Era impossible de veure'l d'altres penyes més altes, ja ho havia investigat amb prou discreció.

—Recordes aquella nit que els pares no sabien on trobar-me?

—I tant, ens vas donar un bon ensurt a tots —respongué ella, que va patir força perquè ja se'l mirava amb bons ulls.

—Vaig passar-la aquí, amb el foc que veus a terra. Era una nit ennuvolada sense lluna, ningú no hauria pogut veure el fum. Des de llavors he passat moltes estones en aquest cau. Ara tu ja saps com arribar-hi.

Acte seguit, sense més paraules, li passà el braç per l'esquena apropant-la cap a ell i la besà poderosament a la boca. Ella s'hi deixà dur; frissava per aquell moment somiat i ni es plantejà girar cua i sortir corrent.

—Ai, Jeroni, amor meu, no em facis patir —digué en veu alta una Montserrat setanta anys més gran, descansant una estona mentre recordava aquell moment màgic.

Tot i que els peus anaven prou àgils, la respiració no era la de la jove de setze anys que es deixà recórrer cada centímetre del cos per primera vegada en un niu d'àligues penjat a la paret del cingle, després de remullar-se sencera en aquell bassal, refrescant les calors de l'estiu i d'altres més primaverenques.

El cos s'estremí.

Aquella primera vegada era irrepètible a la història de la humanitat. Qualsevol gemec quedava ocult sota el renou de l'aigua trencant la superfície lluent del gorg. El blau enterbolit de vermell passà dissolt davant dels milers d'ulls que el guaitaren abans d'arribar a la font del safareig, on l'aigua sí seria esquitxada durant molt de temps pels comentaris de les mestresses que palejaven la roba:

—Ja ho deia jo. Aquells dos estan fets l'un per l'altre.

Els dos també ho pensaven, que estaven fets l'un per l'altre. Només ho van amagar a tothom mentre durà la guerra, perquè se suposava que en Jeroni havia fugit a lluitar al front. Ningú, però, no podia dir amb fermesa amb quin dels dos bàndols: el rector i mestre Llorenç el feien amb els nacionals, els amics amb els republicans i els pares

callaven perquè tan sols guardaven una carta de comiat, els records i la por de no tornar a veure'l mai més.

—Ai, Jeroni, si me les vas fer passar magres, aquells anys.

L'alè de la dona flaquejava i l'obligava a fer aturades més freqüents. No era com abans, quan sortia per la finestra amb la foscor de la nit i, sense altre llum que el dels estels, repetia una i altra vegada les passes fins al trencant del gorg, com una ballarina assajant una dansa. No, els peus ja no suraven damunt les pedres gairebé sense tocar-les, sinó que les trepitjaven més pausadament, patint per ell, però no perquè la descobrissin a ella.

Havia passat molta por. Primer quan amagava pa i altres menjars, i després quan els hi duia a les fosques; sempre guaitava enrere, no fos cas que algú se n'hagués adonat i els enxampessin. O bé que es creués en el camí una patrulla i, en escorcollar-la, els hi trobessin.

Ara ningú l'escorcollaria, com a molt...

—Senyora! Què hi fa per aquí?

Es va esverar. De cop, el cor li va començar a batre el pit, igual que li hauria passat si aquell precís moment hagués estat entre els fatídics 1936 i 1939, els anys que molts voldrien no haver viscut. Ara però no tenia res a amagar, només un sentiment interior que li generava certa temença. Es va girar i va veure un home jove, alt i fort, vestit de blau, no exactament un casaca blava perquè duia un casc molt diferent a les gorres dels dibuixos del còmic.

—Què vol que hi faci? Busco el meu home!

—Bé, i qui és el seu home? Potser la puc ajudar.

—En Jeroni, l'home que tothom està buscant.

—Perdoni, senyora, per aquí dalt ja hem buscat tot el matí i no n'hem trobat rastre. No troba que seria millor tornar a casa a l'escalfor de la llar? Aviat serà fosc i només falta que l'haguem de cercar a vostè també. No vull que prengui mal.

—Perdoni, jove, però el mal el duc ben a dins i s'ha agreujat des que en Jeroni ha desaparegut.

—No són terres per trescar a les fosques. Ni un indi no sabia com orientar-se per aquí de nit...

Allò desenterrà la destrat de guerra en l'ànima de la dona. Què li havien dit!

—Escolti'm bé, jove. Aquestes muntanyes les he corregut jugant amb el meu home quan érem nens. Les vàrem recórrer amagant-nos dels cafres quan a alguns els va donar per fer la guerra; i les recorreré avui, demà i quan em sembli fins que trobi el meu Jeroni. A què jugava vostè de petit? —la pregunta agafà l'home en fals.

—Doncs, ... amb maquetes de *marcianitos*.

—Molt bé, el casc li va que ni pintat per jugar a la *Guerra de les Galàxies*, només faltaria que el vestit fos blanc i portés una torxa làser.

—Senyora, que jo faig la meva feina... —mirà de disculpar-se d'un mal que no havia comès.

—No ho dubto, que fa la seva feina. Miri, he tingut un pressentiment i em sembla que he de buscar allà dalt, prop del gorg, on sempre havíem jugat. Si em vol ajudar, em pot acompanyar i, si no, faci el que ha de fer. Jo pujaré allà dalt, tant si és de dia com de nit. Si sent un crit amb el nom del meu home és que l'he trobat i, si no, tornaré a baixar. Li sembla bé?

—D'acord, d'acord. Espera un parell de minuts, cridaré per ràdio per avisar que l'acompanyo i que trigaré més a baixar.

—Crida a qui hagi de cridar. Jo aniré passant, ja m'agafaré.

—Però senyora...

Ella ja havia girat cua enfilant el camí que l'havia vist passar centenars de vegades, amb sol, núvol, pluja i nit fosca. Cada vegada sentia més fort dins seu un estímul, una intuïció que la cridava. Igual que quan, jugant a robar la bandera, distreia l'atenció dels amics que formaven l'equip contrari mentre en Jeroni, sigil·lós com una fura, s'esmunyia entre els arbres amb la bandera enemiga corrent fins a terreny propi. Quantes vegades havien guanyat gràcies a ell!

—Jo corria, jo corria. Agafava la bandera i corria.

Ell repetia aquelles paraules amb freqüència des que la malaltia s'havia agreujat, quan els amics dels qui encara tenia record l'anaven a visitar. Era una de les mostres evidents del deteriorament que havia experimentat la seva memòria, anant a cercar moments dolços i agradables de la joventut. Per a ella, el diagnòstic del metge havia estat un cop de destrat, com si li haguessin tallat el cor en dos. Entenia que el seu home retrocediria paulatinament en el coneixement del moment present i comprenia que acabaria sent un nen de talla gran, envellit. En sortir de la consulta, no va trigar ni un segon a fer el cor fort i prometre's a sí mateixa: «Jeroni, jo seguiré al teu costat i et cuidaré».

Prou que ho havia fet, tota la vida. Amb l'amor com el que una mare ofereix al fill, recordant els moments que havien viscut junts, aquella dona va treure força d'on només una dona sap treure-la i li prodigà tota mena d'atencions.

—Jeroni, jo et cuidaré.

I així ho va fer. La Montserrat, enamorada d'aquell tros d'home tossut com una roca, sempre s'havia trencat l'esquena per cuidar-lo, fos amb el dinar a taula sempre a punt, acompanyant-lo en les tasques del camp quan feia falta o oferint-li qualsevol altra atenció. Ell, a poc a poc, va anar adonant-se que aquella estimació era molt més ferma i resistent que qualsevol de les pedres que li posaven traves a llaurar els camps. Lentament, al ritme que la seva rudesia impermeable li permetia, va anar filtrant aquelles gotes de tendresa que, delicadament, el remullaven a diari. Fins que va tornar un nen vell i al gran Jerónimo no li quedà més remei que tancar-se a la reserva, el seu campament particular, curosament cuidat.

Ella, però, no va poder fer res quan, aquell mateix dissabte mentre era a la cuina preparant el dinar, el gran nen va obrir la porta i sortí del mas.

—Jeroni, amor meu, respon. Digues que ets al teu niu d'àligues!

Impossible respondre, les paraules sacsejades pels sanglots que començaven a acompanyar el cansament d'aquella dona, impertorbable emocionalment si no era en la pròpia intimitat, quedaven totalment apagades pel renou del salt d'aigua.

El darrer tram va ser el més dur; el va fer amb l'esquena enganxada a la paret, igual com havia fet tantes vegades, arrossegant els peus un al costat de l'altre i apartant les espesses branques de l'alzina, mostra que feia molt de temps que no havien tornat. No se sentia tan àgil, no tenia la mà d'en Jeroni i no havia fet el senyal imitant un ocell.

Arribà a l'extrem del balcó de pedra abans d'entrar al seu cau secret. A la claror de la tarda li quedaven minuts de vida, suficient per donar una ullada, comprovar que en Jeroni no hi era allà i tornar a creuar.

—Jerónimo! Jeróonimooo!

El crit travessà boscos, corriols i penya-segats. No gaire lluny, un casaca blava amb casc de la *Guerra de les Galàxies* i un espasa làser il·luminant el camí, arribava al peu de l'alzina i començava a buscar interrogant-se per on s'havia ficat aquella dona. Demanà ajuda per ràdio:

—...al gorg del cingle, allà on hem cercat aquest matí; crec que l'hem trobat. Canvi.

En arribar els primers companys, ell ja havia trobat el balcó de pedra, el niu, i la parella abraçada. En Jeroni tenia una branca amb un drap penjat i la Montserrat agafava el seu marit, de qui no se separaria mai més.

Maria Planas Berg

CATEGORIA JUVENIL

S'hi presentaren 31 narracions. El jurat va estar format per Pau Arévalo Domínguez i Maria Pocoví Massanet.

Aquesta categoria compta amb la col·laboració de l'IES Capdepera i l'Associació Cultural Cap Vermell, entitat que també els sufraga econòmicament.

ÍNDEX

QUI ERA ELL?p. 32-37

Antonella Castro Santos, 2n A
premi 1r cicle d'ESO
pseudònim: Reina Caterina del Sol

LA MANSIÓ DE LES 6 PORTESp. 38-44

Xavier Miquel Martí, 2nC
accèssit 1r cicle d'ESO
Pseudònim: Gabellí

L'OBLITp. 45-51

Carme Alzina Moll, 1rE
accèssit 1r cicle d'ESO
Pseudònim: Oquesdos

ELS SIS POBLES p. 52-56

Pere Alzamora Llabata, 4t A
premi 2n cicle d'ESO

QUI ERA ELL?

Antonella Castro Santos, 2n ESO A

Premi Primer cicle d'ESO

Un bon dia dematí, na Gabriela va sortir a jugar al jardí. Va agafar la seva nina preferida i el primer conte que va veure. Després d'haver llegit el conte i d'haver jugat amb la nina, va decidir gronxar-se amb el gronxador que li havia fet el pare feia uns quants dies. Llavors, una llum penetrant i intensa va travessar tot el cel. Aquesta llum va caure darrere d'uns arbres enormes i vigorosos. El formidable terrabastall que va fer quasi la va deixar sorda. Aquest xoc va ocasionar una ona expansiva que va provocar que es trenquessin els vidres de casa seva. Na Gabriela, espantada, va baixar del gronxador, va agafar amb força entre els seus braços la nina i el llibre que havia deixat damunt l'herba i va córrer tan ràpid com va poder fins al lloc de l'impacte.

Allà hi havia un ésser estrany, lleig, d'un metre seixanta, més o menys. Tenia la pell grisenca i un cap gran en forma de pera invertida. No tenia pèls. Els seus ulls eren grans i penetrants i la seva boca era petita i sense llavis. Gairebé no tenia nas. Les seves orelles no tenien pavelló auricular. Les mans eren grosses i horripilants i, per si fos poc, tenien set dits. L'ésser va aparèixer d'una mena de càpsula d'on sortia un fum aparentment tòxic, ja que tota la vegetació del redol s'havia descompost a l'acte. L'ésser encara no es movia. De cop i volta va caure, com si no pogués adaptar-se a la gravetat d'aquest planeta. Intentava arrossegar-se pel terra i tenia dificultats per respirar. Una sang brillant i lilosa li

sortia de la seva pell flàccida. Semblava que a poc a poc s'anava adaptant al medi que l'envoltava. Aparentment aquest líquid lila li facilitava la seva recuperació miraculosa.

—Què ets de lleig! Però a la vegada em fascines! —va exclamar na Gabriela quan el va veure de més a prop.

Des d'aquell moment na Gabriela va tenir clar que volia saber més coses sobre aquest meravellós extraterrestre, ja que l'apassionava tot allò que no fos d'aquest planeta. Tenia ganes de tornar cap a casa i de contar als seus pares tot el que havia passat. Va fer mitja volta i va tornar cap a casa tan ràpid com els seus peus li permetien córrer. Però els seus pares no hi eren. La casa semblava que havia patit una explosió. Tots els vidres estaven escampats per terra. Va decidir arrebregar tot el que pogués per evitar que els seus pares s'enfadassin amb ella. Els seus pares, com de costum, es trobaven treballant a la gran ciutat. La seva mare era advocada i, el seu pare, professor d'una universitat de prestigi.

Feia tres mesos que havia començat a escriure un diari. Va decidir descriure amb molt de detall aquest enigmàtic i sorprenent succés. Però sense adonar-se es va quedar adormida mentre recordava aquell moment que, segons ella, li canviaria la forma d'entendre la vida. Al dia següent, va portar els seus pares on havia caigut aquell individu de característiques úniques i extraordinàries, però els seus pares no varen veure res, només ho podia veure ella. Ella, en canvi, sí que el podia veure. Els pares varen tornar cap a casa, però na Gabriela va quedar allà.

La nina desitjava xerrar amb ell, però no va saber si això era possible: no sabia si parlava un idioma diferent. Tot i això, va iniciar una conversa amb l'estrany ésser. Va pensar que ella es trobava en una situació incòmoda però a la vegada sorprenent. Era la

primera persona en tot el món que tenia la possibilitat de parlar amb un individu que no havia nascut en aquest planeta, a la Terra.

—Hola, som na Gabriela. Que m'entens? —va dir la petita Gabriela.

L'ésser desconegut la va mirar fixament sense parpellejar i li va contestar:

—A mi em diuen Kiziuk. És un honor conèixer-te! —va dir aquell estrany extraterrestre.

La nina va quedar al·lucinada. No s'esperava que li contestàs. Llavors varen xerrar una estona més. En Kiziuk li va dir que qualsevol ésser viu que tengués un cor pur, com el seu, el podia veure. I, per si això no fos poc, també li va contar que tots els organismes vius que existien a la Terra vivien gràcies a un experiment que ells havien elaborat. Cada cert temps, un investigador del seu planeta anava a la Terra per veure els progressos que s'havien duit a terme.

A na Gabriela li varen passar moltes preguntes pel cap, però no va ser capaç de fer-les. Temia que aquell ésser fugís pel fet de demanar-li preguntes indiscretes. Després de conèixer-se millor, ella li va oferir anar a menjar alguna cosa a casa seva. De camí cap a casa, tots dos estaven callats, na Gabriela no sabia què havia de fer. Ningú no li havia explicat com s'havia de relacionar amb un ésser que no pertanyia a aquest planeta. A més, per si tot això no fos suficient, l'extraterrestre pertanyia a una raça que havia creat la vida en el planeta Terra. No sabia com assimilar aquesta situació. Ella es preguntava si això era real o només un somni. Com podia comprovar que no estava somiant? Què volia dir això de tenir un cor pur? Aquest alienígena deia la veritat? Era adequat donar de menjar a aquest individu? Com que no sabia respondre's aquestes preguntes, va decidir tranquil·litzar-se.

Una vegada varen haver arribat a casa, na Gabriela es va adonar que totes les finestres ja tornaven a tenir vidres. Com podia ser això? En Kiziuk, de cop i volta, li va dir que ell havia estat el que havia restaurat tots els danys que havia provocat accidentalment. Na Gabriela no se'l podia creure, semblava que ell li podia llegir la ment. Aquest ésser no la deixava de sorprendre. Li va oferir unes llaminadures, que ell va acceptar agraïdament. Mentre ell menjava, ella aprofitava per cercar una camisa de son pare per deixar-li. Al final, només va trobar una camiseta mig rompuda i uns calçons que li anaven gegants. S'ho va emprovar. Era per morir-se de rialles! Era com veure aquell alienígena que sortia per les pel·lícules, E.T., que anava disfressat de nina. Ell tot d'una es va despullar, no li agradava com anava, se sentia ridícul. Com podia ser que ell, un ésser superior, es posàs aquella roba?! Estava tan enfadat que li sortia fum per les orelles. Es va tranquil·litzar i va reflexionar una mica. Rumiava si havia de matar aquella nina pel fet d'haver-se'n rigut d'ell o si li havia de donar una altra oportunitat. Com que li havia donat menjar, va decidir fer-li una pregunta, però amb una condició: si ella no li contestava correctament, tota l'espècie humana, inclosa ella, moriria. Na Gabriela, si abans ja estava perduda amb tot el que passava, ara es va quedar amb la ment en blanc. Tota aquesta situació la superava. En Kiziuk no va deixar que na Gabriela es recuperàs d'aquella agonia que estava sofrint. I li va dir que la pregunta seria la següent:

—Creus que el passat existeix? —va dir.

Ella ràpidament va reflexionar, creia que aquesta pregunta encara que semblàs fàcil de respondre, havia de tenir alguna trampa. Malgrat això, va decidir respondre. Totes les vides humanes depenien d'ella, havia d'arriscar-se.

Va començar dient que avui en dia cada persona ha de prendre una decisió en el present, però que aquesta decisió està influïda per les experiències passades que ha

tengut. Creia fermament que el passat ens condiciona i que, per tant, el passat existeix. Abans de començar els seus arguments per a explicar-ho millor va fer un sospir per analitzar tot el que havia dit i tot el que anava a dir.

Va començar dient que hem de recordar que l'ésser humà es caracteritza per tenir una bona memòria, encara que algunes persones no la utilitzin. Una vegada dit això, va continuar dient que hem de tenir clar que els records agradables ens permeten ser persones més felices. Els records influeixen en la manera com ens relacionem amb les persones, en les decisions que prenem, en les eleccions que fem, en com ens sentim i en el que esperem del futur. Per exemple, el nostre país ha passat de la dictadura a la democràcia, però hem fer memòria, deia ella, és a dir, no sempre ha estat així. Totes les transformacions que ha sofert el país —invasions, canvis de poder, crisis, etc.— han fet possible que aquest país sigui com és avui dia. Fent un gran esforç va recordar que la ciència, la filosofia i la tecnologia havien evolucionat notablement. Per poder veure més clarament aquesta evolució, va agafar d'exemple la filosofia. Les teories d'Aristòtil, que va ser un gran filòsof, varen ser acceptades fins al Renaixement. En aquest moment, Copèrnic, Descartes i Maquiavel, entre d'altres, proposaren un altre model de pensament basat en una raó més autònoma. Per intentar explicar-se millor va decidir dir-ho amb unes altres paraules. Però els nervis no la deixaven pensar amb claredat. Malgrat això, no es donava per vençuda.

—En unes altres paraules: si la religió no hagués intervingut en la ciència, la ciència d'ara estaria més desenvolupada —va dir ella, amb tota seguretat. Aquest és un exemple clar i irrefutable, pensava ella.

«En definitiva, el passat condiciona el nostre futur, i la gran majoria d'intel·lectuals ho saben. Qui no pot aprofitar-se de tres mil anys d'història viurà a les fosques la resta de

la seva vida». Així va concloure els seus arguments. Kiziuk va aplaudir, però aquesta resposta no el va acabar de convèncer. Li va confessar que no sabia la resposta correcta a la pregunta que li havia fet. Li va dir que el temps no existeix i que, per tant, el passat tampoc. «El temps és fictici», va dir. Segons ell, el temps tan sols és una eina que tenen alguns ésser primitius per clarificar i ordenar aquest món. Per concloure, va dir que encara que els ésser humans no ho entenguessin, no significava que no fos així. «L'ésser humà està limitat per la seva raó cognitiva».

Aquesta història lamentablement acaba amb la destrucció del planeta Terra. Però en Kiziuk no es preocupava per aquest fet perquè sabia que això tornaria a passar i que ja havia passat abans.

Reina Caterina del Sol

LA MANSIÓ DE LES SIS PORTES

Xavier Miquel Martí, 2n C ESO

Accèssit Primer cicle d'ESO

Era una tenebrosa nit de tempesta a Capdepera. Un jove alt, en Mike, caminava davall la tempesta de camí a casa seva després de l'entrenament. Portava una dessuadora negra i uns texans obscurs. Duia posada la caputxa. Caminava lentament, amb el cap baix. Estava a punt d'arribar a casa seva quan es va trobar una capsa vella tirada enmig del carrer. Va aproximar-s'hi per observar-la de més a prop. Quina sorpresa que se'n va endur! Hi havia un cadell de ca de bestiar i estava congelat. Va mirar a la seva dreta i va veure un camió a punt d'atropellar-los. Ràpidament, sense pensar-s'ho dues vegades, va agafar el cadell, el va amagar davall la dessuadora i va córrer cap a casa. En arribar al porxo de casa va treure les claus, va obrir la porta i seguidament va cridar:

—Mare! Vine per favor! I tu també, Kylie! El que he duit t'agradarà! —cridava, mentre es llevava la caputxa i treia el cadell de la dessuadora, bastant banyat.

S'aproparen una dona i una nina petita.

—Oh, quina monada! Ens el podem quedar, mami? —va dir de seguida na Kylie, saltant d'emoció.

—Sí, t'ho suplic, mare! Mira com està! A més, l'acab de salvar de morir envestit per un camió! —va fer en Mike, amb uns ulls que brillaven. Desitjava aquell cadell amb totes

les seves forces.

Finalment, la mare va sospirar i va dir:

—Està bé, rentau-lo i anau a dormir.

Al dia següent...

El darrer dia de classe va ser com tots els altres: tot l'institut estava castigat sense anar d'excursió per mal comportament. En Mike va acomiadar-se dels seus companys, els va desitjar bon estiu i va córrer cap a casa seva per veure al ca. Quan va entrar per la porta, la seva mare va dir al cadell:

—Tani, el teu amo ja és aquí!

La Tani va córrer a veure en Mike.

—Hola, Tani —va dir, alegre—. Així que ets una femella, eh?! Anem a passejar!

Adéu, mare! —va dir, mentre sortia per la porta amb la cussa.

Durant molt de temps va regnar la prosperitat a la família i van viure feliços...

Un any més tard...

Com l'any passat, en Mike es va acomiadar dels seus companys i va donar la benvinguda a l'estiu. A la fi havia acabat tercer d'ESO! Va córrer cap a casa, va agafar la Tani i anaren a passejar allà on anaven sempre, a la muntanya que es veia des de l'institut. Però aquesta vegada, just en entrar al bosc de la muntanya, en Mike va sentir una presència que el va escarrufar. Va mirar a tots els costats però no va veure res. Durant la caminada, na Tani corria i cercava la pilota de tennis, com de costum, però a un moment determinat va començar a córrer desesperadament darrere d'alguna cosa

obscura. Li lladrava, i pareixia que la volia caçar. El nin la va seguir i varen arribar a una esplanada que desconeixien. Era un jardí vell i no gaire arreglat; es notava que no hi havia cap jardiner que se'n cuidàs. No obstant això, era preciós veure com els rajos del sol passaven entre els arbres. «Això no es veu des de l'institut», va pensar. Na Tani es va aturar i va tornar devora en Mike. Seguiren al·lucinant amb tot el que descobriren. De cop, en Mike va notar un calfred a l'esquena i va tornar a sentir aquella presència. Va sentir una veu molt dolça que l'incitava a seguir un petit camí del jardí. Ell, com si d'un encantament es tractàs, va fer cas a la veu i va seguir caminant. Na Tani estava nerviosa: tenia un mal pressentiment. Al final del camí la trobaren: allà davant hi havia una mansió, amb una gran quantitat de verdet a les parets exteriors, finestres esquerdades i parts de l'edifici derruïdes. En Mike va tornar a escoltar la veu. Aquesta vegada li demanava ajuda, deia que estava dins la mansió i que volia sortir i no sabia com. De sobte, es va començar a obrir la porta de l'entrada lentament, molt lentament. Tot d'una que va poder entrar es va llançar dins la casa per poder socórrer a la veu. Però ja era tard: no podria tornar a sortir-ne fàcilment. A l'entrada hi havia un cartell que posava «Mansió de les sis portes». Després d'observar-lo va sonar una altra veu dins del seu cap. Aquesta era malvada, sinistra, com si fos la d'un dimoni:

—Benvingut, Mike. Llest per sofrir? —va dir, amb una rialla macabra—. Esper que sí, perquè és el que t'espera... Molta sort. La necessitaràs.

—Què és aquesta tonteria?! —va exclamar—. Com és això que hauré de sofrir? I una merda! Jo me'n vaig d'aquí per allà on he entrat.

Es va apropar a la porta i va intentar obrir-la, però no podia. Ni amb totes les seves forces.

—Idò hauré de sofrir —va dir amb to burleta.

Es va dirigir cap a la primera porta de la mansió. El pom tenia gravat el número u amb or. Era molt polit, brillant i net, com si l'acabassin de rentar. Va obrir la porta i la va creuar. La porta donava pas a una gran sala, amb una porta al final, la número dos. Aquesta sala no pareixia tenir res estrany. Na Tani li va portar un ganivet que va trobar al terra. Tenia unes marques verdes, com si fos un tipus estrany de sang. De fet, ho era: sang mutant.

—Això és sofrir? No veig el sofri... —va alçar el cap per mirar el sostre i va veure que estava ple d'escarabats més grans que un peu d'una persona adulta. Pareixia que tenien dents afilades—. Mare meva, això em passa per xerrar! —va començar a córrer, acollonit, amb na Tani al darrere.

Per mala sort un escarabat li va mossegar la mà esquerra. Li feia mal, però gràcies al ganivet es va poder extreure sang mutant del seu cos. Cap escarabat va arribar a na Tani, per sort, perquè ella era el doble de ràpida que en Mike. Ja a punt d'arribar a la porta, un tauló de fusta es va rompre i un dels insectes va caure sobre en Mike. Va perdre el ganivet a causa de l'impacte. No sabia què fer, cada vegada en tenia més a sobre, però na Tani els va lladrar i així els va espantar. En Mike es va asseure davant la porta i va caure rendit pel cansament.

Es va despertar passada mitja hora. Pensava que tot el que havia passat havia estat un malson. Durant un parell de minuts va estar desconcertat, però aviat es va adonar que tot era real. Així que, decidit, va aixecar-se i va obrir la segona porta. La va creuar. Un cop a la següent sala, la va observar: era una sala d'hospital, però amb els llums romputs i llits enmig de la sala amb cadàvers. A causa de a poca claror que hi havia, en Mike no hi veia gaire. Era com si la negror tractàs d'engolir-los a ell i a na Tani.

—On m'he ficat?! Qui és el boig que ha fet això?! —va cridar de seguida que va veure alguns cadàvers—. Treu-me d'aquí d'una vegada! Que em vols fer tornar boig?! —va exclamar, desesperat, acostant-se les mans al cap.

Va seguir caminant amb la cussa darrere d'ell, per veure si trobava la porta. Un parell de metres més endavant es va trobar amb un dels cadàvers penjat del sostre, el mateix que ja havia vist a l'entrada. Per avançar sí o sí havia de passar-li per davant. Ho va fer i va avançar més, en direcció sempre recta, fins que va veure la porta. Per mala sort tenia un pany. Necessitava un codi de quatre dígitos per obrir-lo. Va veure un paper. Tot i que resultava complicat llegir-lo, alguns cosa es podia desxifrar...

"L_s butx_qu_s t_nen l_____lau p_r obr_r__port_"

"Les butxaques tenen la clau per obrir la porta"!

—Quin fàstic! —va dir, molest—. He de cercar dins les butxaques d'aquesta pobra gent? De veres?

Va començar a ficar les mans dins les butxaques dels cadàvers. Al cap de tres hores i quart va aconseguir trobar tots els dígitos.

—A la fi! A veure, tenc un u, un cinc, un set, i un quatre. Quina pot ser la combinació, Tani? —va qüestionar a la cusseta, mentre els posava al terra.

La cussa, com si l'hagués entès, va tocar un a un els nombres. En Mike va introduir els dígitos en l'ordre que li va marcar na Tani. El codi era correcte! Es va estalviar una bona estona de provar combinacions. Sense qüestionar-se el que hi podria haver a la següent sala, es va llançar a dedins.

A la tercera sala no hi veia res d'estrany. Va veure la porta de sortida de la sala al final d'un passadís obscur. Va començar a caminar en aquella direcció. Fins a la meitat del

passadís no havia ocorregut res anormal. Es va tranquil·litzar, pensant que en aquella sala no hi havia res. Just quan es va relaxar, de la paret dreta varen sortir unes pues disparades. Es va espantar, però per sort no li va passar res. Les va tocar i va veure que gotejaven verí. Va tardar uns instants a adonar-se que s'acabava de salvar d'una mort segura. Es va girar i va començar a córrer, perquè les rajoles havien començat a caure a terra. De tan aviat que anava, ni tan sols va notar que, mentre corria, es va fer un tall al braç amb unes punxes de la part. El tall no era gaire profund, però va arribar a sagnar una mica. En un tres i no res va arribar a la porta. La va creuar. Una vegada passada la porta va deixar sortir un sospir d'alleujament. S'acabava de salvar d'una molt possible mort. Es va asseure i na Tani li va llepar la ferida. En Mike la va acariciar:

—Gràcies, Tani —va deixar sortir una rialla d'alegria—. Et promet que sortirem d'aquí —va dir, després d'una pausa, molt convençut.

Quan va acabar aquest tendre moment amb la seva cussa, va decidir mirar al seu voltant per veure què els deparava la quarta sala. Aquesta també era obscura pertot, excepte al mig. Hi havia algú fermat a una cadira que els donava l'esquena. En Mike s'hi va acostar. Des de darrere es podia apreciar que l'individu en qüestió estava bastant pàl·lid. Lentament es va girar al seu voltant per veure-li la cara. El que no sabia era que...

—Noooooooo!!! No! No! No! Això no és real, és impossible! És clavat a mi! —criava horroritzat mentre el mirava millor—. Però per què? Té els ulls totalment negres! —de cada vegada s'espantava més i més.

Allò, o com li vulgueu dir, va mirar amb els seus negres i sinistres ulls a en Mike. Li va somriure, però no era un somriure normal, sinó que transmetia fredor. Es tractava d'un somriure malvat. Va estar així uns minuts mentre en Mike el mirava, paralytitzat. De cop i volta aquella cosa va obrir la boca accidentadament, com si s'hagués romput els músculs

de la boca. La mandíbula inferior es va obrir tant que va arribar fins al coll i, de sobte, començaren a sortir petites aranyes de la seva boca. Cada vegada en sortien més, fins i tot de les orelles. Per uns instants, a en Mike va semblar-li que les aranyes sortien de la seva boca i orelles. Aquest sofriment va durar mitja hora. Després tot va tornar a la normalitat: les aranyes desaparegueren.

De cop, en Mike es trobava fermat a la cadira. La seva còpia, dreta al seu davant, es va treure un encenedor de la butxaca i li va posar a les mans amb la intenció que cremàs les cordes que el retenien. Tot seguit, va sortir de la sala per la porta número cinc. En Mike, al·lucinat, va encendre'l i així es va poder alliberar. Va veure que na Tani també estava fermada. La va desfermar i es varen dirigir cap a la següent porta. En Mike semblava que havia embogit; no era ell. En qüestió d'una tarda havia canviat a causa d'aquelles tortures.

Va creuar la penúltima porta. Na Tani, com tot el temps que duien allà, el seguia. Just entrar a la següent sala va començar a tenir marejos i mal de cap. Es va posar les mans al cap i va seguir avançant. La porta estava davant d'ell i, a mesura que avançava, tenia visions. Visions de la mort de persones estimades. Podia veure com es morien. Va veure el pare, la mare, la Kylie, la Tani i el seus amics i amigues de la infància. A la fi, després del sofriment, va aconseguir arribar a la porta. Però aquesta tenia alguna cosa estranya: no portava cap número gravat amb or. «S'haurà desferrat», va pensar en Mike. La va creuar i va sortir a fora, per la porta d'entrada. Ja no hi havia més tortures, tot s'havia acabat. En Mike estava eufòric d'alegria. Va anar corrents cap a casa amb la Tani. Volia veure la mare, el pare i la Kylie. Quan era a la porxada va observar amb deteniment la porta de casa seva. I allà estava, el número sis al pom de la porta, gravat a la fusta amb or...

Gabellí

L'OBLIT

Carme Alzina Moll, 1r E ESO

Accèssit Primer cicle d'ESO

El soroll de les ones del mar i un misteriós perfum de flor em varen despertar. No sabia ben bé què havia passat, ni tampoc què feia allà; de l'únic que me'n recordava era d'un cop molt fort al cap i d'haver caigut en terra. Després d'això ja no me'n recordo de res més.

Potser m'han segrestat? Això no ho crec, perquè estava tombat sobre una “hamaca” molt còmoda, davall d'una ombra meravellosa de dos arbres, enmig d'una platja; i podria haver-me escapat molt fàcilment (si hagués estat un segrest, és clar) però no ho crec.

Potser m'havien de fer una festa sorpresa? (cosa que tampoc no crec, perquè el meu aniversari ja feia mesos que havia passat). Però si me n'havien de fer una, quin bon lloc per celebrar-la!

Estava tombat sobre una “hamaca” de tela, una tela molt suau que em feia sentir com si estàs a casa. L'hamaca estava aguantada per dos arbres: una palmera i un altre, un arbre del qual no sé el nom. Era un migdia d'agost, i les cigales cantaven com una orquestra sense director. Feia una calor insuportable. Em va fer moltes ganes anar-me'n al mar, a refrescar-me la ment i a continuar meditant sobre què feia jo allà.

Em vaig aixecar, i vaig posar el peu sobre l'arena. Aquella sensació, de l'arena passant entre els meus dits, serà una sensació que mai en la vida m'avorrirà i que mai

oblidaré. Vaig seguir caminant, vaig gaudir de cada passa que feia, vaig tancar els ulls i vaig començar a pensar. En el meu pensament apareixien milions de preguntes... què feia allà? Com havia arribat fins allà? Si hi havia una “hamaca” això significava que hi devia haver gent! Tots aquests pensaments i molts més corrien amunt i avall en el meu cervell, fins que es varen aturar en sec. Vaig obrir els ulls instintivament. Vaig sentir algú que cridava: “SOCORRS!!”. No sabia què havia de fer, així que vaig començar a córrer cap a aquella veu. No sabia ben bé què estava fent. El meu cos anava corrent ell tot sol. Era com si una força estranya s'hagués apoderat de mi.

Anava corrent cada vegada més de pressa. Vaig travessar la platja molt ràpidament. No sé què, però alguna cosa em va enlluernar tota la cara. Però aquella enlluernada no va fer que m'aturés.

Vaig seguir aquella veu fins que em varen començar a fer mal les cames. Era com córrer per sobre caliu calent, i aquesta calor dolorosa em va fer abaixar el ritme.

Seguia corrent. Aquella veu pareixia la d'un àngel que m'estàs cridant. Era una veu que expressava impotència, però suau i dolça a la vegada. Vaig haver de córrer dos o tres minuts més fins que em vaig quedar de pedra.

No havia vist mai res semblant. Vaig arribar dalt d'un petit turó per veure-hi millor. El que veia era impressionant: sobre el nivell del mar s'alçaven dues roques gegants, enormes com muntanyes. Quan els crits que demanaven ajuda em varen treure dels meus pensaments, vaig tornar a la realitat. Efectivament, aquella veu era la veu d'una dona. Quan a la fi vaig aconseguir localitzar-la, la vaig veure aferrada a un tronc que pareixia molt inestable, a punt de caure pel precipici. Jo em vaig llevar la camisa al més aviat que vaig poder, em vaig llançar al mar i vaig començar a nedar cap a ella.

L'aigua era gelada, però això no em va aturar. No vaig mirar enrere, vaig començar a nedar amb tota la velocitat que el meu cos em permetia. Aquelles aigües mentien. De

fora pareixen molt agradables, tèbies i cristal·lines, però en canvi eren unes aigües fredes i molt remogudes. Quan nedava, vaig tornar veure una cosa que em va enlluernar la cara. Aquella lluentor em sonava d'alguna cosa.... Ah, és clar!! Era la mateixa lluentor d'abans!... Quin misteri...

Vaig seguir nedant fins davant la roca. Vaig poder veure aquella figura a punt de caure. Vaig sortir disparat cap a ella. No sabia ben bé com ho faria, però tenia ben clar que no tornaria enrere.

Totes les pedretes i closques es punxaven contra els meus peus, els meus pobres peus!... En aquell moment el meu cervell pensava una cosa i els meus peus una altra. El que volien les meves cames era tornar enrere per no haver de sofrir més, però el que deia el meu cervell era que volia salvar-la.

Exactament no sabia per què seguia escalant, jo que podria seguir estant en aquella "hamaca" tan còmoda... però ja era massa tard. Era a dues passes de salvar-la i no podia tornar enrere com un perdedor. Havia de seguir i lluitar contra aquelles pedretes que se'm clavaven als peus.

Mentre pujava, hi va haver una cosa que em va enlluernar la cara. Com ja m'havia passat a la platja i a l'aigua!

Vaig seguir escalant amb molt poca agilitat. I quan per fi vaig esser a dalt, la vaig veure.

Era la persona més bella que havia vist mai en la vida. Tenia els cabells llargs i negres, la pell era com el cafè amb llet, i els seus ulls tenien la mirada d'un cadell quan té menys d'un any. Quan vaig ser prop d'ella li vaig dir amb tota la poca energia que em quedava:

—Tranquil·la, ja venc!

Jo crec que devia estar massa cansada perquè no em va contestar. Però sé que en

el fons m'estava agraïda.

Vaig anar cap a ella i li vaig allargar la mà. Ella, per la seva banda, també la va allargar i em va tocar la meva. Jo li vaig agafar i la vaig estirar. Quan per fi va estar devora meu, la vaig trobar més bella encara. Ella em va dedicar un somriure i em va dir una sola paraula: gràcies. En aquell moment, va ser com si una fletxa m'haguera travessat tot el cos, i em vaig posar vermell com un tomàtec.

Jo, tímidament, li vaig somriure, ja que si li hagués intentat dir res, no m'haurien sortit les paraules.

Va passar una estona, i quan ella va recuperar l'alè em digué:

—Moltes gràcies per salvar-me la vida, t'estaré agraïda tota la vida. Jo em dic Loira, i tu?

—J-jo e-em d-dic E-ri-Eric —li vaig amollar sense pensar. En aquell moment me la vaig quedar mirant amb una cara de pallús increïble.

Ella se'm va quedar mirant amb una rialleta a la cara.

—Bé... d'acord. Encantada de conèixer-te. Tornam a la platja? —em va dir.

—Sss, sí —li vaig contestar immediatament.

Vàrem començar a davallar i pareixia que a ella totes aquelles pedretes i copinyes no li fessin gens de mal, com si no les notés. Quan ja érem més a prop de l'aigua, ella es va llançar, i jo, per no quedar malament, també m'hi vaig llançar. L'aigua estava més freda que abans, de veritat. Vàrem nedar fins a la platja. Un cop allà, em vaig asseure i vaig fer una petita pausa per tornar a agafar aire. Li vaig fer una rialla i ella me la va contestar amb una altra.

I després va callar. Sabia que li anava a demanar coses. I així va ser.

—Què feies per allà dalt? —li vaig demanar.

—Feia una volta per la zona quan de cop i volta alguna cosa m'ha pegat pel cap i

he caigut. Per sort tu has vingut a salvar-me.

—I ara jo et faré una pregunta: Què fas aquí?

—Doncs no ho sé. La veritat és que no sé ni com he arribat fins aquí. L'únic que recordo és un cop molt fort al cap i caure a terra.

—Idò com tots... —va dir. I aquesta darrera frase la va dir molt fluixeta.

—Com tots? —li vaig demanar.

—Ah! és que tots els que vivim aquí hem arribat desmaiats, o amb un cop molt fort al cap, com tu, i l'única manera de tornar és trobant les quatre pedres precioses.

Jo no entenia res. Què volia dir amb això que «TOTS els que som aquí, hem arribat desmaiats o amb un cop molt fort al cap?» I com ho sabia ella tot això? I si mentia?

—Mira, ara t'ho explicaré tot millor i més clar. Ara mateix no ets a la teva dimensió, sinó que ets en una altra; per això estas tan confús. És com un *jet lag*, però en dimensions, ho "pilles", més o menys? —va dir amb la veu més dolça.

—És clar que ho "pill"! —vaig dir, fent broma—. Ara mateix som a una altra dimensió i he de trobar quatre pedres precioses per tornar a casa. És el més normal del món —vaig dir irònicament.

—Sort que ho entens! —va dir amb cara d'alegria.

—No, no entenc res. Era una ironia —vaig dir jo una mica seriós—. O sigui, que a la terra ara em veuen com un bocamoll tirat al terra amb la baba que em surt per la boca?

—No, què va, tranquil. Simplement no et recorden ni saben qui ets. Com si no haguessis existit mai. I has de trobar les pedres precioses per tornar a casa, ja t'ho havia dit abans. I per cert, les has de trobar abans de que desapareguis per sempre més.

—Per sempre més?! —vaig exclamar exaltat.

—Sí. Quan passa més d'un mes i encara ets aquí desapareixes per sempre i no tornes mai a la terra. Jo ja fa una setmana que som aquí i ja n'he trobat una —va dir—. I

quan va dir «jo ja n'he trobat una», ho va dir tan fluixet que em va costar entendre-ho i tot.

Jo en aquells precisos moments flipava en colors. Primera, perquè era a una altra dimensió; segona, perquè havia de trobar quatre pedres precioses; i tercera, que si no les trobava, desapareixeria per sempre!! Les havia de trobar com fos.

—I digues, per on començam? —vaig dir tot emocionat però preocupat.

—Començam per una bona dormida —va dir entre rialles—. Aquí el temps passa molt més de pressa que a la terra.

—Això és al·lucinant.

—Anem a casa meva a descansar, que demà serà un dia molt llarg.

—D'acord.

Vàrem caminar vint minuts o més. En arribar, va obrir la porta i em va donar la benvinguda. Jo em vaig acostumar tot d'una. Ella va treure un matalàs i el va posar al terra. Em va dir bona nit i se'n va anar a dormir. Jo vaig fer el mateix, i me'n vaig anar a dormir.

L'endemà em vaig aixecar per les empentes que em donava na Loira tot dient-me bon dia. Jo, molt cansat, em vaig aixecar i vàrem anar a berenar tots dos. Vàrem berenar d'unes fruites delicioses. Després vàrem sortir a la gran recerca.

Devien ser les sis o les set, perquè el sol encara no havia sortit. Havíem caminat moltes hores quan per fi vaig obrir la boca:

—I quin aspecte tenen aquestes pedres precioses?

—Són un robí, el que tenc jo; una maragda, que és a una platja; un safir, que és al mar, i una turmalina, una pedra de muntanya.

—I digues, aquestes pedres fan una lluentor estranya i enlluernen?

—Sí!!! Per què? Les has vistes?? —va dir esperançada.

—Sí que les he vistes, sí!! Quan vaig venir a rescatar-te hi va haver tres enlluernades estranyes: una a la platja, l'altra al mar, i l'altra quan escalava! Són les pedres que et falten!!

—Què bé!!!! —va exclamar feliç.

—Idò anem, que me'n record d'on eren!

Després de molta estona de cercar i trobar totes les pedres, na Loira també feliç (igual que jo), em va mirar com la primera vegada que m'havia vist i em va somriure. Vàrem tornar a la platja, com la primera vegada, i ella va amollar les pedres al terra. Va agafar un bastó i fa fer un cercle al terra. Va col·locar les quatre pedres al voltant del cercle i em va ficar dins el cercle. Llavors em va mirar als ulls i em va dir:

—Gràcies per tot, Eric. Mai t'oblidaré. Quan arribis a la terra fes-los pensar en mi —ella plorava i jo no entenia res.

—Tu també véns amb mi —li vaig dir.

La vaig agafar pel braç i la vaig ficar dins el cercle amb mi. Just quan el sol es ponía per darrere les muntanyes vàrem desaparèixer tots dos.

Oquesdos

ELS 6 POBLES

Pere Alzamora Llabata, 4t ESO A

Premi Segon cicle d'ESO

Fa 300 anys no existia res a les terres d'Erdel, excepte els seus habitants, que vivien distribuïts en 6 petits pobles. Era un món imbuït en tenebres on la llum de les estrelles no arribava. Els residents d'aquell món no tenien forma definida, ni cap tipus de cultura, i vivien com a “hombres” (“hombra” era el nom que es donaven entre ells abans de convertir-se en humans). Però un dia una Esfera misteriosa va caure del cel, que va explotar, i va impactar al terra, separant-se en sis bocins i a més enviant una bolla de foc cap al cel (aquesta més endavant seria anomenada Sol pels sis pobles). Cada bocí d'aquella misteriosa esfera tenia el poder d'un tipus d'art i dotava d'intel·ligència a qualsevol que en toqués un fragment. Els pobles quan varen veure caure l'Esfera es varen dirigir al punt d'impacte gairebé hipnotitzats.

El primer poble que va arribar allà va ser anomenat el poble dels Pintors, perquè s'apoderaren del fragment de la pintura que els permetia controlar els colors i fer real tot el que dibuixaven.

El segon poble va ser anomenat el poble dels Escriptors, ja que varen quedar-se el fragment de l'escriptura, que els ensenyà a llegir i escriure i els permetia transformar en reals tots els relats que volien.

El poble que arribà en tercer lloc va fer-se seu el fragment del so que els atorgà el

nom de poble del So, i els transformà en excel·lents músics d'aguda oïda i gran sensibilitat, amb el poder de controlar els sons i transformar-los en precioses melodies.

En quart lloc va néixer el poble dels Escultors, que gràcies al fragment de l'escultura varen aprendre a donar forma a qualsevol tipus de matèria amb facilitat, com si es tractés de fang moldejable.

Més tard va arribar el cinquè poble, que seria conegut com el dels Alquimistes, ja que el fragment d'esfera que agafaren els donà el poder de controlar i manipular les propietats de la matèria.

I, finalment, els darrers en arribar s'emportaren el fragment que quedava i que els conferí el saber de les arts màgiques, amb el qual aprengueren a controlar tots aquells fets estranys i inexplicables que acabarien per anomenar-se màgia. Fou anomenat el poble dels Mags.

Quan cada poble ja havia après i dominat de manera suficient les seves respectives arts, els més savis varen acordar un tractat de pau i col·laboració per fer d'Erdel un lloc millor, "reboçant" de vida. Així que tots junts varen començar el que denominarien "La creació", que va durar quasi un segle.

Durant aquest període cada poble desenvolupà la tasca més adient a les seves habilitats: els escultors varen agafar terra i varen donar forma al que ara es coneix com animals; també varen crear grans muntanyes amb arbres i altres plantes. Els alquimistes, per altra banda, transformaren els animals en criatures de carn i ossos; però, finalment, varen ser els mags els que donaren vida als animals. Els escriptors se centraren en atorgar-los certa intel·ligència, mentre que els pintors decidiren els colors característics per a cada espècie d'ésser viu. I, en darrer terme, fou el poble del So l'encarregat de donar veu o so a qualsevol cosa existent en el món.

Quan tot el que poblava el món ja havia estat creat i definit, els habitants dels

pobles d'Elder van veure la necessitat de definir-se a si mateixos (que havien estat poc més que ombres des del principi dels temps), doncs volien tenir forma, com els animals, color i veu. I després de moldejar-se al seu gust els pobles decidiren anomenar els seus habitants com éssers humans.

Però després de tant d'esforç els fragments que donaven el poder a cada poble s'havien debilitat. I els humans, temerosos de perdre el que tant els havia costat crear, varen decidir trobar-hi una solució. Els alquimistes i els mags, que eren els més savis, varen creure trobar la solució definitiva: reunir els fragments en el punt d'impacte i tornar a formar l'Esfera que va caure del cel, ajuntant de nou els 6 fragments que la composaven. I, a més, enlairar-la el més alt possible, ja que varen descobrir que l'Esfera utilitzava el poder de l'espai i que, per culpa de l'oxigen que havien creat les plantes, era més difícil que aquell poder arribés des de l'espai fins a l'Esfera.

I, malgrat que no sabien el que passaria si ajuntaven tots els trossos de l'Esfera de nou, no tenien res a perdre, doncs el poder dels fragments ja havia quasi desaparegut per complet. Per sort les prediccions dels alquimistes i els mags varen ser encertades. I el que feren funcionà a la perfecció. A partir d'aquell dia el cràter que havia sigut el punt d'impacte de l'Esfera es va veure transformat en un altar de 80 km d'altura (ja que a aquesta altura l'oxigen era pràcticament inexistent), en la cúspide del qual es trobava la misteriosa bolla reconstruïda que havia canviat la vida dels habitants d'Erdel.

Tots els pobles varen pensar que podrien viure feliços i en pau per sempre, però uns anys després començaren a notar que els seus poders es debilitaven de nou. Així que els líders de cada poble es varen reunir preocupats per la debilitació dels poders i varen decidir anar fins a l'altar i arriscar la seva vida escalant-lo per comprovar l'estat de l'Esfera. Pujar allà era molt perillós, ja que no hi havia aire que es pogués respirar i no hi havia cap tipus de protecció contra la radiació del sol, que causava la mort en poques

hores als humans que la rebien directament.

Després d'un ascens molt dur varen arribar a dalt de l'altar sense patir els efectes de la radiació, ja que el líder dels mags estava utilitzant les seves darreres energies per fer una barrera protectora; i tampoc s'ofegaren degut a la falta d'aire, ja que el líder dels alquimistes creà una bombolla d'oxígen al voltant del cap de cada un d'ells. Però el que es varen trobar quan varen arribar a dalt del tot els va deixar petrificats: l'altar estava completament destruït i ple de marques negres, i a més l'Esfera no era allà.

Explorant el que quedava de l'altar varen trobar un cadàver estrany. Però reconegueren aviat de què es tractava. Es tractava d'un ésser com el que havien estat ells abans de convertir-se en humans, una "hombra". Immediatament tots varen saber el que significava això: hi havia més pobles a part dels sis que tots coneixien, pobles que no intervengueren en la Creació. Aleshores deduïren que possiblement existien més pobles a les parts més llunyanes del món i que un d'aquests havia robat l'Esfera. Així que quan tornaren cada governant es va dirigir al seu poble i va reclutar els guerrers més poderosos. Si aquell poble desconegut tenia l'Esfera el seu poder seria immens. Així que vint-i-quatre elegits i els 6 líders dels pobles es varen dirigir a explorar el que estava més enllà del territori conegut, més enllà de les fronteres d'Erdel.

Varen passar dies i no varen trobar res. El poder que els alquimistes feien servir per transformar la pedra en aliments estava acabant-se i tots estaven a punt de decidir que la millor opció era tornar quan de sobte varen albirar una brillantor inmensa a l'horitzó negre d'aquelles terres desolades. Això només podia significar una cosa: l'Esfera es trobava allà, a no més de dos quilòmetres. Varen avançar cap a l'objecte que emetia aquella llum anant molt alerta per si podien arribar a veure els membres del poble que els havia robat l'esfera. Tot estava tranquil, però quan quedaven uns dos-cents metres per arribar a l'Esfera una forta explosió seguida d'un espès fum negre va sorprendre els aliats, els

enemics havien iniciat el seu atac. Només el líder del poble del So va reaccionar fent una barrera de vibracions a l'aire que no deixava que les bolles de foc que llençava l'enemic arribassin fins a ells. Els pintors reaccionaren aviat i dibuixaren armes als seus quaderns. Els escultors varen fer murs per evitar que els projectils enemics impactassin contra ells. Mentrestant, els alquimistes milloraren les armes de paper i transformaren la terra en pólvora i les pedres en bales just abans de transformar el mur de terra alçat pels escultors en una fortificació metàl·lica formidable. Aleshores els mags començaren a contraatacar recolzats pels pintors, que estrenaren les seves armes, que eren una espècie de trabucs.

Després de resistir amb prou forces l'atac enemic durant llargues hores, l'investida de l'adversari s'aturà en sec. Aleshores els aliats sortiren del seu cau empesos per la curiositat que els despertava aquell silenci sobtat. Esgotats, sense poders i esperant qualsevol cosa, contemplaren la penosa derrota dels seus enemics. Aquests havien esgotat l'energia de l'Esfera, doncs l'havien emprada de forma desmesurada; tant que l'Esfera es va apagar i amb ella la vida de tots els que l'empraven en aquell moment. L'enemic s'havia autodestruït inconscientment emprant l'Esfera per a propòsits per als quals no havia estat creada. Aquella era Esfera de vida i la guerra no entrava en els seus dissenys. Així ho varen entendre els trenta membres d'aquella expedició que tornaren a Erdel amb l'Esfera fosca, apagada, que en el passat il·luminà les seves vides i propicià la Creació.

L'energia mai tornà a l'Esfera, però els habitants d'Erdel la seguiren guardant apagada a l'altar. I, malgrat que la seva energia havia desaparegut, tot el que feren durant la Creació es mantenia intacte i els humans pogueren gaudir d'aquell paradís on s'acostumaren a viure sense els seus poders. L'Esfera, encara avui en dia, segueix essent per a ells un símbol que els recorda que l'energia que ens pot fer feliços resideix en la pau i s'esgota amb la guerra.